

Ciscar– i el de Coalició Canària –Luis Mardones: “Siguen felixos, en l’aplicació del text!”– van mostrar-se complaguts pel text. La resta –Uxue Barkos (Nafarroa Bai), José Antonio Labordeta (Chunta Aragonesista), Begona Lasagabaster (Eusko Alkartasuna), Isaura Navarro (Esquerra Verda), Aitor Esteban (PNB), Agustí Cerdà (ERC) i Jordi Xuclà (CiU)– van mostrar-se molt crítics. Únicament EV havia votat en contra, en la presa en consideració de setembre.

Navarro pensa que es tracta d’un “Estatut del passat, fet sense ètica i amb pressa”, que no serà referendat per la societat valenciana, “mentre el PP demana que tot l’estat opine sobre l’Estatut català”. És, assegura, “l’Estatut del PP”.

Aitor Esteban va atacar la “demagògica” clàusula Camps i va titllar de “paripé” els darrers moviments del PSOE a la recerca d’un pacte amb Esquerra Unida.

Segons Cerdà, “els valencians som moneda de canvi” gràcies a un text que “no resol els problemes més urgents” de la ciutadania.

Contrari al discurs preeminent, Xuclà creu que “aquest és el darrer estatut de vella generació; el català serà el primer de la nova”. Va citar Raimon –“Jo vinc d’un silenci”– per argumentar que “el PSOE abandona el seu camí, la seua idea de país”.

Al parer de Trillo, “els valencians no tenen problemes existencials”, i produeix d’això un Estatut fet “des de la Constitució, en la Constitució i mitjançant la Constitució”. Del Burgo, més explícit –va disposar de 5 dels 20 minuts del PP, la quota zaplanista–, va sentenciar que el text “ofereix noves glòries a Espanya”.

Raimon va ressonar amb força, i això que no es tractava del Teatre Nacional de Catalunya. El socialista Ciscar recitava: “D’un temps, que ja és un poc nostre, d’un país que ja anem fent, cante les esperances, i plora la poca fe.” A més, tenia un detall amb Pla, que travessa moments difícils: “Qui actua així, mereix ser Govern.”

Una diversitat de posicionaments que, potser sense voler, la taquígrafa del Congrés va sintetitzar en un moment de la intervenció d’Isaura Navarro: “*La senyora Navarro Casillas pronuncia unas palabras en catalán o valenciano.*”

Víctor Maceda

‘Madrid me mata’

La darrera fase negociadora de l’Estatut valencià ha fet evident que, entre els interessos del PSOE i els del PSPV, prevalen els primers. Tot i que el País Valencià és objectiu preferent socialista, el govern de Zapatero no hi ajuda gaire. Companys, sí; amics íntims, no.

Madrid. 22 de juliol del 2000. El PSOE tria nou secretari general. Dels 993 delegats que emeten el seu vot cap a alguna de les quatre candidatures que s’hi presenten, 414 s’inclinen pel jove José Luis Rodríguez Zapatero; 405, per l’expert José Bono; 109, per la guerrista Matilde Fernández, i només 65, per l’eurodiputada Rosa Díez. Entre aquests últims sufragis hi ha el de qui al cap de pocs mesos serà escollit secretari general del PSPV-PSOE, Joan Ignasi Pla.

Els socialistes valencians voten Bono –sobretot els ciscaristes– i, majoritàriament, Zapatero –que rep el suport de lermistes i renovadors–. Pla se’n desmarca. El polític lleonès, en qualsevol cas, mai no l’ha menystingut, per això. Fet i fet, l’avui president del Govern espanyol sempre ha insistit a dir que el País Valencià i Madrid són objectius primordials del PSOE.

Ara bé, fan prou els socialistes, des de la direcció federal del partit i des de l’executiu estatal, per capgirar l’aclaparador domini del PP al País Valencià?

Allau incontrolada. És cert que el desembarcament de ministres és cada vegada més continuat. Però també que en ocasions les seues declaracions contradueixen el discurs quotidià dels socialistes valencians.

Només cal remetre’s a la visita que va fer recentment la ministra d’Habitatge, María Antonia Trujillo, qui va destacar els resultats de la gestió popular al País Valencià en el camp dels habitatges protegits (VPO). Tot just quan l’urbanisme és un eix cabdal de l’oposició socialista –sense oblidar, però, que un de cada quatre plans d’actuació integrada (PAI)

s’aprova en municipis amb color socialista–, Trujillo ha assegurat que el País Valencià va per davant de la mitjana estatal quant a implantació de VPO.

De poc s’hi val, doncs, que el PSPV-PSOE es faça un fart d’explicar, amb gràfics a les mans, que la inversió del PP en habitatge social decau. Una frase de la ministra, ni que siga esbiaixada, llança a terra tota l’estratègia.

L’estiu passat Trujillo ja havia fet mèrits perquè la seua visita fóra *non grata*. En una entrevista informal al diari *El Mundo*, afirmava: “Ni conec, ni vull conèixer Benidorm.” Independentment del model urbanístic d’aquesta ciutat i del fet que estiga governada de fa anys pel PP, aquesta mena de sentències no afavoreixen el tarannà que pretén projectar el partit.

El ministre de Treball i Afers Socials, Jesús Caldera, potser per apaivagar els ànims del PP valencià –molt crític amb la política de trasllat d’immigrants de l’executiu de Zapatero–, ha lloat la tasca del Consell quant a la integració dels nousvinguts. L’octubre passat, durant la signatura d’un conveni sobre immigració entre els governs espanyol i valencià, el president Camps va parlar d’“absoluta cordialitat”, i Caldera, d’“exemple de cooperació”.

Si una visita ministerial fa tremolar la seu socialista del carrer de Blanqueres de València, però, aquesta és la de Jordi Sevilla, titular d’Administracions Públiques. Afiliat al PSPV-PSOE –sense significació orgànica, això sí–, la seua veu sona forta. Des que va aterrar al passeig de la Castellana per complir el seu somni –“de la cartera que siga, però ministre, José Luis”, diuen que va pregar al president *in pectore*, a qui

J. L. RODRIGUEZ ZAPATERO

Tot i que el Govern espanyol sufraga el 80% de la despesa de la Copa de l'Amèrica, el PSOE és incapaç de convèncer el seu compromís. El PP proclama que els socialistes no treballen per l'èxit de l'esdeveniment.

JORDI SEVILLA

Des que va ser nomenat ministre d'Administracions Públiques, sona com a possible candidat autonòmic o, fins i tot, local. Ha dit que el PSOE prepara "una sorpresa per a València" i que Pla serà cap de cartell el 2007.

JESUS CALDERA

A l'hora de signar un conveni sobre immigració amb Francesc Camps, el ministre de Treball i Afers Socials va subratllar que es tractava d'un "exemple de cooperació". S'hi ha refermat, també, en altres ocasions.

MARIA ANTONIA TRUJILLO

A més mostrar-se gullosa de haver vist mai Beadorm, la ministra de Vivenda ha destacat la feina que en matèria de duu a terme el Consell. No tica obertament, en canvi, la bre constructora valenciana.

acompanya des de la creació del corrent Nueva Vía, encara que la seua relació fa mesos que s'ha refredat—, molts el veuen com un delfí preparat per saltar a València. Ja poden negar-ho, ell i tots els caps visibles del PSPV-PSOE —pocs donen opcions a una persona "externa" a l'organització, a una organització ben particular, sempre amenaçada per la divisió—, que l'ombra s'hi nota.

Al setembre, davant un auditori ple de notables —Rita Barberà, empresari local, etc.—, va avançar que el PSOE tenia una "sorpresa per a València". Rafael Rubio, cap de l'oposició al consistori, no s'ho podia creure. En tot cas, és patent que els socialistes volen, per al 2007, caps de cartell locals cridaners, d'aquells que arrosseguen votants a les autonòmiques. Les travesses van succeir-se: Carme Alborch, Ciprià Ciscar, Joan Lerma, el mateix Sevilla... mentre Pla callava.

El silenci del secretari general valencià pel que fa a aquest tema va provocar que Rubio comentara que, al PSPV-PSOE, hi ha "candidats tan bons com Pla" per aspirar a la Generalitat. El líder municipal també va qualificar de dues maneres diferents les paraules de Sevilla: "una patinada", perquè aplanen el camí a Barberà, i "broma", perquè, segons Rubio, en clau d'humor va fer les declaracions el ministre.

Per a la direcció federal del PSOE hi ha tres ciutats considerades d'interès estratègic primordial —Madrid, València i Màlaga—, en les quals la celebració de les eleccions primàries no és obligatòria: Ferraz pot imposar-ne el candidat. Seria perillós, en tot cas, que

el cap de llista no tinguera el suport de València.

Llançar-se a la mar. Si els socialistes volen retallar distàncies amb vista al 2007, Zapatero haurà d'arromangar-se els pantalons, posar-se un polo, un barret de capità, i pujar al vaixell de la Copa de l'Amèrica. El PP ven aquesta cita

com la gran ocasió de promoure València al món, i acusen el Govern socialista de no apostar-hi a fons.

L'estat finança el 80% de les obres però, al capdavall, s'imposa el victisme popular. I de motius, en tenen. El president espanyol no va nomenar l'esdeveniment en el seu discurs d'investidura —sí que va parlar del Fòrum de B

Joan Ignasi Pla va donar suport a la candidatura de Rosa Díaz a la secretaria general del PSOE en el congrés del 2000.

JOAN IGNASI PLA

En el congrés federal que el PSOE va celebrar l'any 2000, va donar suport a

Rosa Díez, qui, amb molta difèrència, va quedar en última posició. Malgrat tot, sembla que té l'aval de l'executiva que presideix Zapatero.

RAFAEL RUBIO

Líder del partit a la ciutat de València, va escoltar, en directe, que el ministre Se-

lla anunciava "una sorpresa" per al 2007 en les llistes municipals del cap i casal. Pla no va rectificar aquestes declaracions.

ANTONI SUCH

Negociador de l'Estatut valencià pel PSPV-PSOE, ha vist com el compromís

socialista d'eliminar "idioma valencià" i rebaixar el 5% se n'ha anat en orris. La direcció de Ferraz ha decidit pactar amb el PP

FRANCESC BAIXAULI

Diputat provincial per València i exalcalde de Silla, un dels municipis de l'Horta

afectats pel traçat de l'AVE. La promesa electoral de soterrar-lo al seu pas per aquesta comarca, per evitar l'impacte que causarà, no s'ha traduït en fets.

celona, de l'Expo de Saragossa i dels Jocs Olímpics, frustrats, de Madrid—. Per acabar-ho d'adobar, a última hora, "per problemes d'agenda", va absentar-se de les regates del juny passat. Al mes següent, va acostar-se a València, i va comprometre tots els esforços del seu executiu. El sentiment de greuge del PP, però, no s'atura, i sembla imperar.

Justament per al 2007, coincidint amb la vela i les eleccions, el PP esperava l'AVE País Valencià-Madrid. Les obres pateixen un retard considerable des de l'etapa de José María Aznar, i Zapatero, fa escassos dies, va ajornar la seua finalització al 2010. L'anterior Govern, diu, va licitar únicament 96 quilòmetres. Sota el seu mandat, n'hi ha en marxa 364 més. Però el PP i l'empresariat valencià —de vegades, una fèrria unitat— clamaven contra aquest retard. Expliquen que alenteix el progrés econòmic valencià.

Els alcaldes de l'Horta —en bona part socialistes— van passar mesos assegurant que, si el 2004 guanyava Zapatero, l'alta velocitat travessaria soterrada la comarca. Se'n reduirà l'impacte —gràcies a un corredor verd—, fins i tot s'ha variat el traçat a l'Ènova (Ribera Alta) —per esquivar unes ruïnes romanes—, però els primers regidors del PSPV-PSOE veuran l'AVE darrere "una murada", just el que denunciaven alguns veïns.

Aigua i bisturi. Les declaracions de la ministra de Medi Ambient són les que més escandalitzen el PP. Cristina Narbona ha estat el blanc perfecte, per als populars. Aprofitant la derogació del transvasament de l'Ebre —que, segons ells, també entrebanca el progrés del País Valencià—, i entre altres atacs, han dit que es tracta d'un "perill públic", una "enemiga dels valencians".

Un tema sensible, com és l'aigua, posa contra les cordes els socialistes valencians, que, com a mínim, hi han obtingut algun èxit gràcies al canvi de traçat del transvasament Xúquer-Vinalopó. A canvi d'acontejar els regants de la Ribera, però, el PSPV-PSOE ha rebut incomprensió del Vinalopó, l'Alacantí i el Baix Segura. Les dessaladores, solució principal a l'escassetat del líquid element, han estat boicotejades en alguns municipis governats pels populars, tot i que després, gairebé tots, les han acceptades com un mal menor.

En el terreny sanitari, Pla va avalar la incorporació del "cèntim sanitari" al preu de la benzina, i més endavant va criticar-ho. El Govern socialista, al seu torn, ha repartit 750 milions d'euros entre totes les autonomies per alleugerir el dèficit que totes acumulen en aquest sector. Únicament al País Valencià, els números rojos ja arribaven als 716 milions l'any passat. El conseller del ram, Vicente Rambla, troba del tot insuficient, és clar, aquesta ajuda.

Al País Valencià i a les Illes Balears, de fet, la despesa pels desplaçats incrementa els costos desmesuradament. És un tema que encara no s'ha tractat, si bé s'ha apuntat a l'agenda de la ministra Elena Salgado.

Llengua, televisió i policia. Encara hi ha més aspectes que posen contra les cordes el PSPV-PSOE. Recordem, si no, l'episodi del reconeixement de les llengües a la Unió Europea. El ministre d'Afers Estrangers, Miguel Ángel Moratinos, va incloure el valencià, diferenciat del català, al memoràndum que va presentar a Brussel·les. Pla va afanyar-se a proclamar que els socialistes donaven carta de naturalesa al valencià: "Zapatero ha dut el valencià a Europa, com

qualsevol altra llengua", va afirmar. Com un bumerang, aquest flirteig amb el secessionisme se li girà en contra. Al cap de pocs dies, Catalunya feia seua la traducció "valenciana", i la llengua passava a anomenar-se "català-valencià". Als populars, molt més còmodes —i desacomplexats— en el debat lingüístic, els va faltar temps per acusar el PSPV-PSOE de catalanista.

Aquesta solució de consens no va agradar gaire al PP, però sí, en canvi, la que va permetre que la desconexió de Televisió Espanyola no tractara els conservadors com Canal 9 tracta els socialistes.

Una vegada el PSOE guanya a l'estat, el Consell alerta que vol recuperar —li pertany— la seu del centre territorial de TVE a València. Per evitar la mudança, PSOE i PP van pactar que els primers controlarien la televisió des del mateix edifici, però que els continguts serien benèvols amb els segons. És a dir, els populars van lligar de mans i peus els socialistes, garantint una quota de pantalla generosa a Francesc Camps i el seu executiu. A Canal 9, mentrestant, la manipulació no té aturador.

L'última "ajuda" del PSOE als seus companys valencians té a veure amb la inseguretat ciutadana, una de les preocupacions capitals de la societat. La reiteració en els robatoris —alguns d'ells, especialment violents— ha forçat el president del Govern a reconèixer la manca de recursos policials. El passat 14 de gener, a València, anunciava que l'executiu desplegarà noves dotacions de Guàrdia Civil i Policia. El PP acusa dia rere dia la impassivitat de l'estat per frenar els índexs de delictes, sobretot a les comarques centrals i del sud.

Zapatero va aprofitar per subratllar, també, que "dels 2.000 milions més

d'inversió de l'estat, 400 són per al País Valencià". Una xifra amable que es traduirà, entre altres millores, en la modernització dels aeroports, dels regadius –en aquest camp, el Consell no fa els deures–, i en l'augment de la despesa per a recerca i desenvolupament.

Com succeeix amb la reforma del Mercat Central de València, però, els socialistes no rendibilitzen l'esforç inversor. Per una altra banda, Camps ha eixit molt content de les seues visites a la Moncloa. Ha saludat les promeses que ha rebut de Zapatero, fins i tot en conferència de premsa.

No cal oblidar, tampoc, que els dos vicepresidents –María Teresa Fernández de la Vega i Pedro Solbes– són valencians. De la Vega, sols de naixement, ja que ha desenvolupat la seua activitat a fora. Solbes, del Pinós (Vinalopó Mitjà), també fa anys que se n'ha deslligat. Al cap i a la fi, cap dels dos fan "vida de partit". Són persones independents, fins i tot amb menys influència que Sevilla en el si del PSOE. No es nota massa, per tant, el seu ascendent valencià.

Estatut com a símbol. La postrema etapa negociadora de l'Estatut valencià ha demostrat, de manera fefaent, la importància de l'estratègia de Ferraz en les decisions del PSPV-PSOE. Zapatero, que va delegar en De la Vega, Ciscar, Alfredo Pérez Rubalcaba, Diego López Garrido i Ramón Jáuregui, volia al preu que fóra un pacte estatutari amb el PP, capaç de fer miques la tàctica frontista dels populars.

Els populars es van garantir una quota de pantalla generosa a TVE

Pla i Antoni Such, ànima de la reforma, van estimar-se més fer marxa enrere en la seua aposta –tot i que li havien donat la paraula a Esquerra Unida–, pel bé del PSOE.

Com al seu dia va fer Zapatero amb Aznar, Pla mira de transmetre una

imatge pactista –"home d'estat", deia Such la setmana passada aquest setmanari–. És comunament acceptat que l'Estatut valencià beneficia, de llarg, el president Camps. Es repartien set medalles, sis han estat per a Camps, i només una per a Pla. Deia, també en l'últim número d'aquest setmanari, un destacat dirigent socialista.

Per què, doncs, enfortir l'adversari tot just quan travessa un mal moment? La greu divisió interna del PP; els casos de corrupció passats i presents; els que van brollant –Fabra, Ivex, Hernán Mateo, Medina, Díaz Alperi–; un model de desenvolupament del d'urbanisme –en què es fonamentava bona part de l'economia valenciana i que ha estat criticat pels àmbits més diversos...–, això resulta difuminat gràcies al pacte estatutari entre els dos grans partits.

Un corrent intern del PSPV-PSOE afirma que els companys valencians han estat massa condescendents amb el PP, qui, realment, no és cap amic íntim.

Víctor Maco

Una de tantes

Glòria Marco

L'Estatut del 2006, una nova renúncia per al País Valencià

Sembla que tornem de nou al 1982. Alguns representants dels partits majoritaris, entre ells la vella guàrdia del PSOE –Guerra, Ciscar...– i els nous representants de la dreta de tota la vida –Trillo, Camps, Zaplana...– han decidit, en contra del sentiment de la ciutadania conscient i progressista d'aquest país, negociar un Estatut en clau estatal, sense importar les renúncies que això comporte per als interessos dels valencians i les valencianes. En el text que s'aprova aquesta setmana passada es confirmen tots els mals presagis. El PSOE ha volgut pactar amb el PP la seua aposta permanent per continuar fragilitzant l'ús social del valencià, han negociat que tot quede "lligat i ben lligat" i que res es moga en el present i en el futur que no compartesquen els dos partits. Així doncs, per fer o modificar lleis tan importants com de comarcalització i l'electoral es necessitaran majories qualificades dels dos terços de les Corts valencianes. Tot ha de desenvolupar-se en clau bipartidista.

Per tant, malgrat l'escenificació realitzada pel secretari del PSPV-PSOE, que significava d'alguna manera trencar la "fulla de ruta" del PP, la tornada enrere ha generat descontentament i frustració. Es mantenen, de fet, els nous elements que difi-

cuiten la defensa de la unitat de la llengua i una barrera per a l'entrada de fons de l'exterior. La reducció del 5% en tot el territori del País Valencià, la qual cosa condueix a la pluralitat de les Corts valencianes. Però el més preocupant és que els analistes situats en l'òrbita del PSOE, en comptes de criticar les decisions que converteixen aquest Estatut en un text pobre, antic i amb un baix perfil demòcratic, intenten justificar l'injustificable. És evident que estan complicitats amb el PP i regalar a Camps una actuació amb la qual pretindrà legitimar tota una legislatura farcida d'autarisme, escàndols, corrupció, destrucció del territori... i que representa abonar la repetició d'una nova majoria absoluta de l'Estatut. Traspassar la responsabilitat als partits que, com EUPV, han defensat de manera conseqüent els seus plantejaments i polítiques, suggerint que serem responsables d'una nova era de conservadora si no fem determinades alquímies electorals, és un despropòsit i un intent descarcat de manipulació. És cert que cal recuperar la il·lusió, continuar treballant pel País Valencià però ens ho han posat difícil. En aquests moments, fins i tot per a les persones més inassequibles al desànim caminem un pas baixos de tot. Però cal seguir i, ja que no ens volen convocar un referèndum, haurem de fer-ho en el carrer. Què millor que demostrar enguany, en l'entorn de les mobilitzacions del 15 d'Abril, que hi ha molts i moltes que pensem que un altre Estatut, un altre país, és i serà possible.